

Равлик Богдан Валерійович **сержант служби цивільного захисту**

Равлик Богдан Валерійович, народився 12 лютого 1993 року у м. Слов'янськ, Донецької області.

Богдан, як його рідний дядько мріяв рятувати людей, ліквідувати пожежі, приходити на допомогу людям. Тому одразу після закінчення навчального закладу пішов служити до 6 державного пожежно-рятувального загону Головного управління ДСНС України у Донецькій області.

Вдома його завжди чекала кохана дружина Вікторія та маленька донечка Валерія. Богдан дуже любив свою доньку, а донька обожнювала батька.

Богдан служив пожежним-рятувальником 38 державної пожежно-рятувальної частини нашого загону 9 років. Він працював професійно, на рівні із старшими за віком побратимами, виконував свої небезпечні завдання.

З початку введення воєнного стану в Україні наша зона відповідальності опинилась під постійними ракетними ударами та обстрілами. Богдан здійснив у складі караулу понад 52 виїздів на гасіння пожеж різного рівня складності, інколи під градом осколків, проводив аварійно-рятувальні та інші роботи з ризиком для життя.

Здійснював з іншими рятувальниками евакуаційні заходи на території міста Добропілля та прилеглих населених пунктів. Також, не рахуючись з особистим часом, приймав активну участь у розвантаженні гуманітарної допомоги мешканцям міста Добропілля та прилеглих сіл, розташованих в зоні активних бойових дій.

Завдяки його сміливим та рішучим діям, люди, які пізнали біль, руйнування та горе, що приносить війна, мешканці населених пунктів, які прикуті до ліжка і їм здійснюється адресна доставка гуманітарної допомоги, можуть отримувати продукти харчування, питну воду, засоби особистої гігієни, медикаменти тощо.

За безпосередню участь сержанта служби цивільного захисту Равлика Б.В. вже отримали гуманітарну допомогу та були забезпечені питною водою більше 3000 громадян.

Пожежний-рятувальник з м. Слов'янськ Донецької області 31-річний Богдан Равлик героїчно загинув під час гасіння пожежі яка виникла в наслідок ракетного удару російськими окупаційними військами 4 березня 2024 року по с. Маяки Краматорського району Донецької області, внаслідок чого відбулося загоряння 2 вантажних автомобілів (військових). Для гасіння пожежі, з метою надання необхідної допомоги постраждалим, проведення аварійно-



рятувальних та інших невідкладних робіт до місця виникнення події у складі чергового караулу виїхав сержант служби цивільного захисту Равлик Б.В. Під час ліквідації пожежі був завданий повторний удар по місцю гасіння пожежі, в результаті чого 4 осіб особового складу підрозділу отримали травми та поранення різного ступеню тяжкості, а сержант служби цивільного захисту Равлик Б.В., отримав мінно-вибухову травму та чисельні осколкові поранення. Після надання невідкладної медичної допомоги сержанта служби цивільного захисту Равлика Б.В. було евакуйовано до лікарні м. Слов'янськ. Але, незважаючи на всі проведені заходи, від отриманих поранень та травм не сумісних з життям сержант служби цивільного захисту Равлик Богдан Валерійович на-жаль помер.

Із незмінним теплом, непідробною щирістю, захопленням згадують Богдана усі, хто його знав.

Незважаючи на складності сьогодення, Богдан не боявся труднощів, завжди залишався доброзичливим, чуйним, завжди готовим прийти на допомогу, з великою турботою ставився до своїх побратимів, ніколи не залишав їх в біді.

Мужність, високий професіоналізм, високе почуття громадянського та службового обов'язку сержанта служби цивільного захисту Равлика Богдана Валерійовича, його вміння правильно приймати рішення у небезпечних ситуаціях, завжди залишається зразком для всього особового складу загону. До останньої миті він залишався вірним присязі та поклав своє життя на жертвний вівтар перемоги у протистоянні російській агресії.

Спогади побратима головного майстер-сержанта служби цивільного захисту Турко А.О.: «З перших днів служби опинилися в одному караулі. Усі поважали його за геніальність у приготуванні їжі та доброзичливість. Завжди виходив із ситуації з якої ніхто не міг виплутатись. Мав талант у ремонті автомобілів. До нього завжди стояла черга по ремонту автомобілів і кожному знаходив час допомогти. Дуже поважав родину та пишався, що вони у нього є. Професійно займався важкою атлетикою, у караулі рівних йому не було. Дуже тяжка втрата для побратимів і для мене особисто. Нажаль війна забирає найкращих...»

